

ԵՐԿՐԻՆ ՊԱՏԱՍԽԱՆԸ

Երկնից Որդին մէկ անգամ կը հերկէ հողը տարին:

Կատարելու համար պարսֆն՝ իր սահմանուած ասեմին,
Օր մը, Քանկ-Հի, իմաստուն կայսրը, հակած էր համակ
Խոփի մը վրայ՝ եզներէ լրծուած մեծղի ու ներմակ:
Զը տեսնելով հեռուէն հոն փութացող ամբոխն, ինք
Արօրն յառաջ կը վարէր՝ մեծապայծառն Տայի-Զինկ,
Ու կը նայէր մըտախոն, խօսելով ինքնուրոյն
Իր փայլերուն տակ բացուած հողին պարտաւ ու բեղուն:
Ու փորելով ակօսը, կը մըմնջէր.

«Ո՛վ Երկիր,

Կեանքն առեղծուած մ'է իրօք. մահը գաղտնիք մ'է ժըպիրն.
Բայց դու, որուն հասկերը հողմածածան, Երեւուն,
Մեռելներով կ'աղբըլին՝ որ տան սրնունդ ողջերուն,
Դու որ մայրն ես մայրիկն միանգամայն եւ խոտին,
Պէտք է գիտնաս՝ ի՛նչ է մեր հակասագրի բառն յետին.
Օ՛ն, այս խնդրին վրայ, որո՛ւն շուրջը իզո՛ւր խոկացի,
Պատասխան մը տու: Քանկ-Հին եմ ես, որդին Շան-Զիի.
Թիբեդ՝ Փարմոս իմ բազկովս եմ նըւանուած ծագէ ծագ.
Մեծերու մէջ մեծագոյնն եմ ես, ոչ ոք համարձակ
Կըրցաւ իր խօսքն ինձ ուղղել, ձայն բառնալով իմ դիմաց,
Թէ իս անգամ չը զարկաւ հակասն ի հող գետնամած:
Ես եմ իշխանն, ամէն ինչ ինձ ներելի է քէպէտ,
Սիրքս խոնարհ է սակայն, հոգիս հըլու է յաւէտ:
Ես իմ նախնեացքս չունիմ ամբարհաւան հեռն ու սաս.
Եւ որպէսզի անձ մ'ըլլամ առաքինի եւ ըզգաս
Դրոճմել Տրի պալատիս պատերուն վրայ քանձահոծ,
Հին սովորի համաձայն, կուռ վընիւներն իմաստնոց:
Զերդ մանուկ մ'որ ծերուկի մը խրատներուն է հնազանդ
Դըրանիկները կ'ասեմ. քէ ըլլայի մարդ մը ժանս
Պիտ՝ ուզէի հրաման տալ որ լեզունին կըսըլի:
Քաղցր է բարբոս. կ'արգիլեմ, պատիժովը Կանդիւի,
Մատաղ մանրիկ աղջրկանց դուծ խեղդամահը մղձուկ:
Ճարտար եմ ես, ու գիտեմ խնձորենի մը քըզուկ
Բնապատմական օրէնքով վարդին վըրայ պատուասել.

Նուագերգութեան գործինք ածելու չեմ անընդել.
 Լաւ կը կարգամ, եւ սաղեր կը յօրինեմ սիրանւէր:
 Քաջ եմ, սակայն ո՛չ ինչպէս Լէնկրիմուրը վաճարէ՝
 Որ փառքի սին սենչն ունէր ու արիւնի խանձն անյազ.
 Այլ իյնալու համար շէ՛տ շաչումներով զերդ կայծակ՝
 Մոնկուլին վրայ սափափիք, Ռուսին վրայ աներես,
 Եթէ ժպրհին Պետրեանս սահմաններէն մըսնել նես:
 Գիտուն եմ, ի՛նձ ծանօթ եմ Օրինագիրք ու Ծէսեր.
 Բարեպաշտ եմ, ու իրենց բազմոցին մէջ պատուաւ
 Մեծարանք կը յարգեմ Ֆօյի ֆուրմերն ու Քոնկ-Չին.
 Կը պաշտպանեմ Յիսուսն ալ՝ նոր աստուածը կուսածին՝
 Որ պատուիրեց մարդերուն զիրար սիրել փոխարէն:
 Արդար եմ ես, ու վստահ, թէ սերմանած իր ցորենն
 Հունձֆի աւետն երկրագործը կը ֆաղէ լիապէս:
 Ի մի բան, մե՛ծ ու բարի եւ իմասուն կայսր մ'եմ ես:
 Կ'օրհնեն անուսն էակներն, որ ռնգունիէ՛ շունչն ունին,
 Արեւելէն Արեւմուտ՝ մէջ կայսրութեան երկնային:
 Եւ հիմա, դո՛ւ որուն ծոցն արգասաւոր ու բերի
 Թէյ ու բրինձ ու ցորեն կը պարգեւէ անքերի,
 Ո՛վ մայրենի դու երկիր, քու մէջդ անձնիւր արարած
 Կեանք կը խնդրէ, բայց շիրի՛մ մ'է հոն զրքածն,
 Ա՛խ, որ պատճա՛ռն ու արդիւնքն եւ ամբողջին աշխարհի,
 Ըսէ՛ր թէ ի՛նչ պիտի մնայ այդ ամենէն՝ զոր ըրի.
 Պատասխանէ՛ր, թէ առ այդ պէ՛տք իսկ ըլլայ հրաւճ մը մեծ:

Բայց նոյնժամայն արգելք մը զնացքը խոփին խափանեց:
 Քանկ-Հի գետինն աղօսեց քիչ մը հիգով աւելի,
 Ու յեղակարծ հողէն դուրս Գանկ մը հանեց մեռելի:

Թրգմ. Ե. Ե. Գ.

ՖԲՍՆՍՈՒՍ. ԳՈՐԷ

